

РЕШЕНИЕ

№ 15235

гр. София, 30.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 68 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА

при участието на секретаря МАРИАНА ИВ. СОКОЛОВА
като разглежда докладваното от АДЕЛИНА Н. АНДРЕЕВА Гражданско дело № 20211110158887 по описа за 2021 година

Предявен е *положителен установителен иск по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл.224,ал.1 КТ.*

С исковата молба **ищцата** Р. А. Ц. е предявила установителен иск за *признаване със сила на присъдено нещо* по отношение на ответника съществуването на *вземането за плащане на сумата* от **от 2 695,66 лв.**, представляваща *обезщетение по чл.224,ал.1 КТ* за неизползван годишен платен отпуск от общо 60 дни за 2019г. и за 2020г. по трудовото правоотношение между страните, възникнало от трудов договор, сключен на 19.01.2018г., прекратен на 18.01.2021г., заедно със *законовата лихва* върху главницата, считано от датата на предявяването на заявлението по чл.410 ГПК- 09.04.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена *заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по заповедното гр.д. № 20022/2021г. по описа на СРС,68 състав*, срещу която е предявено възражение по чл.414,ал.1 ГПК от длъжника (ответник в настоящото исково производство).

В хода на съдебното производство пълномощникът на ищцата поддържа предявения иск. При устните състезания в заседанието на 30.11.2022г. адвокатът на ищцата е пледирал за уважаване на исковите.

Ответникът – „ФИРМА”ЕООД *оспорва* предявения иск изцяло по основание и по размер видно от изявленията на пълномощника му в депозирания на 13.12.2021г. отговор на исковата молба. Сочат се доводи, според които ищцата не е изпълнявала надлежно трудовите си задължения, като през 2019г. се е явяла само няколко пъти на работа в офиса, а през периода от 28.03.2020г. до 18.03.2021г. „е заявила искане за ползване на отпуск съгласно чл.164,ал.1 КТ”. Изтъква се, че всички трудови възнаграждения на ищцата са ѝ били платени. Посочва се, че „ищцата е имала възможност през 2019г. да ползва платен

отпуск и се е възползвала от това право , но без да го е декларирила по надлежен ред”. Отбелязва се , че трудовото правоотношение е било прекратено по искане на ищцата , която не е спазила 1-месечното предизвестие по чл.11.2 от трудовия договор.

В хода на съдебното производство пълномощникът на ответното дружество поддържа възраженията срещу предявения иск. При устните състезания в заседанието на 30.11.2022г. адвокатът на ответната страна е пледирал за отхвърляне на иска. Доводи за неоснователността му са посочени и в представените на 07.12.2022г. писмени бележки от пълномощника на ответника.

Софийски районен съд , 68 състав като проучи събраните по делото доказателства и като обсъди доводите на страните по реда на чл.12 ГПК и чл.235,ал.2 ГПК намира за установено следното :

Относно допустимостта на иска :

Предявеният установителен иск е ДОПУСТИМ.

За ищеца е налице правен интерес от предявяването му, тъй като това е негово задължение по чл.415,ал.1 ГПК поради *оспорването* в срока по чл.414,ал.2 ГПК от длъжника на издадената заповед за изпълнение по чл.410 ГПК в заповедното гр.д. № 20022/2021г. по описа на СРС, 68 състав. Според изричните разпоредби на чл.416,изр.1 ГПК/редакция – ДВ, бр. 42/2009г. / и чл.422,ал.1 ГПК искът по чл.415,ал.1 ГПК е *установителен* , а не осъдителен.

Относно процесуалния ред за разглеждането на иска :

Въпреки че предявеният установителен иск по чл.422 ГПК във връзка с чл.224,ал.1 КТ (за обезщетение за неползван платен годишен отпуск) произтича от трудово правоотношение, той *не е сред изброените в чл.310 ГПК*, поради което *следва да бъде разгледан не по реда на чл.310 –чл.317 ГПК , а по общия исков ред*. Това е така , тъй като исковете за вземания по трудово правоотношение (освен тези по чл.128,т.2 КТ) не са посочени в чл.310 ГПК и следователно този процесуален ред е неприложим за тяхното разглеждане. *Производството по чл.310–чл.317 ГПК се прилага само за разглеждане на исковете по чл.310 ГПК , но не и за други искове, за които това не е предвидено в закон* (по аргумент от чл.310,т.5 ГПК). Тъй като установява изключение от общия исков ред , правната норма на чл.310 ГПК не може да бъде тълкувана разширително , нито да бъде прилагана по аналогия. Това означава , че *нито по искане на страните, нито служебно по преценка на съда бързото производство по чл.310 –чл.317 ГПК не може да бъде прилагано за разглеждане на други искове освен изброените в чл.310 ГПК или в друг закон*.

Относно основателността на установителния иск по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл. 224,ал.1 КТ :

Този иск е ОСНОВАТЕЛЕН.

По делото е безспорно, а и от представените трудов договор от 19.01.2018г. и уволнителна заповед № 11/21.12.2021г. на управителя на „ФИРМА”ЕООД и от вписванията на страниците от трудовата книжка на ищеца (представени в заверени копия –

б.с.) се установява, че през периода от 19.01.2018г. до 18.01.2021г. , т.е. през процесния период от 01.01.2019г. до 31.12.2020г. между страните е съществувало *трудова правоотношение* , по силата на което ищцата е изпълнявала длъжността „офис -асистент” в ответното дружество.

В разглежданият случай по делото е доказано наличието на двете кумулативно изискуеми условия за възникването на правото по чл.224,ал.1 КТ за ищцата : налице е както положителната (прекръпяването на трудовото правоотношение) , така и отрицателната предпоставка (неизползването от ищцата на полагащия ѝ се платен годишен отпуск).

Като писмено доказателство по делото е приета заповед № 11/21.12.2021г. на управителя на „ФИРМА”ЕООД , с която е *прекратено* трудовото правоотношение с ищцата на основание чл.326,ал.1 КТ по искане на ищцата , считано от 18.01.2021г.

За възникването на правото на обезщетение по чл.224,ал.1 КТ е без правно значение законосъобразността на извършеното уволнение, както и дали е спазено дължимото предизвестие за това. Правнорелевантен е само факта на прекръпяването на трудовото правоотношение, независимо от фактическото и правно основание за това . Възражението на ответника за неспазването на предизвестиято за уволнение от ищцата е *правноирелвантно*.

По делото няма доказателства за ползването на платен годишен отпуск от ищцата през 2019г. и през 2020г. Не са представени писмени доказателства нито за подадени от ищцата *молби за ползване на този отпуск* , нито за издавани от ответника като работодател *заповеди по смисъла на чл.173,ал.1 КТ за ползването на платен отпуск* от ищцата. Възраженията на ответника в обратния смисъл са *недоказани*.

Според **чл.8,ал.2 КТ** *добросъвестността при осъществяване на трудовите права и задължения се предполага до установяване на противното*. Това означава, че не работникът трябва да доказва, че е работил съобразно съответните изисквания за заеманата от него длъжност, а ответникът следва да докаже неизпълнението на трудовите задължения от работника , ако твърди това. По настоящото дело няма доказателства за ненадлежно неизпълнение от ищцата на трудовите ѝ функции през процесния период от 01.01.2019г. до 31.12.2020г. Поради посочените причини възражението на ответника е *недоказано*.

В заповедта за уволнение № 11/21.12.2021г. на управителя на „ФИРМА”ЕООД се съдържа изрично признание и нареждане на ищцата да бъде изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2019г. - 20 дни и за 2020г. - 20 дни. По естеството си това е извънсъдебно признание от ответника на правото на ищцата по чл.224,ал.1 КТ. Според приетото в съдебното заседание на 30.11.2022г. неоспорено от страните експертно заключение , това обезщетение е *начислено* във ведомостта за месец януари 2021г. на ответното дружество като чистата сума за получаване (след приспадане на съответните удържки) е в размер на **2 695,66 лв.**, но няма доказателства да е платена на ищцата.

Страните не спорят , че посочената сума не е изплатена на ищцата, въпреки отбелязването за това в трудовата ѝ книжка от ответника. По делото няма представени доказателства за плащането на тази сума от „ФИРМА”ЕООД на ищцата. Поради тази

причина посочената сума следва да бъде присъдена на ищцата. Искът по чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК във връзка с чл. 224,ал.1 КТ следва да бъде уважен изцяло.

Относно разноските по делото :

На ищцата не следва да бъдат присъдени разноски , тъй като не са представени доказателства за осъществени от нея разходи по настоящото исково дело.

На ответника също не следва да бъдат присъдени разноски , тъй като искът е уважен изцяло.

Тъй като ищцата е била представлявана по настоящото исково дело от адвокат по реда на чл.38 ,ал.1 ЗА , следва на основание чл.38,ал.2 ЗА ответното дружество да бъде осъдено да заплати на този адвокат възнаграждение в претендирания размер (500 лв) , който съответства на минимума по чл.7,ал.2, т.3 от Наредба№ /2004г. на ВАС.

Ищцата е освободена от внасяне на държавна такса при предявяването на иска. С оглед чл.78,ал.6 ГПК дължимата държавна такса за уважения иск следва да бъде събрана от ответната страна, както и платеното от бюджета на съда възнаграждение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза (170 лв).

С оглед изрично постановеното в мотивите и в диспозитива на т.12 от Тълкувателно решение № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС с настоящото съдебно решение следва да бъдат определен и окончателния размер на разноските в заповедното производство, като бъдат осъдени страните да ги заплатят.

На ищцата не следва да бъдат присъдени разноски за заповедното дело , тъй като няма доказателства да е осъществила разходи във връзка с това дело.

На ответника също не следва да бъдат присъдени разноски за заповедното дело, тъй като претенциите срещу него са уважени изцяло.

Тъй като ищцата като заявителка е била представлявана по заповедното дело от адвокат по реда на чл.38 ,ал.1 ЗА , следва на основание чл.38,ал.2 ЗА ответното дружество да бъде осъдено да заплати на този адвокат възнаграждение в претендирания размер (500 лв) , който съответства на минимума по чл.7,ал.2, т.3 от Наредба№ /2004г. на ВАС.

Ищцата като заявителка е освободена от внасяне на държавна такса при предявяването на заявлението по чл.410 ГПК по по заповедното гр.д. № 20022/2021г. по описа на СРС, 68 състав. С оглед чл.78,ал.6 ГПК дължимата държавна такса за уваженото заявление по чл.410 ГПК следва да бъде събрана от ответната страна.

Водим от гореизложеното **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД , 68 СЪСТАВ**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание **чл. 422 ГПК във връзка с чл.415,ал.1 ГПК**, че „**ФИРМА**”ЕООД, ЕИК: *****, гр.София, район „АДРЕС, със съдебен адрес : град София, АДРЕС, чрез адв. С. Д. , **ДЪЛЖИ** на **Р. А. Ц.** , ЕГН: *****, гр. София, АДРЕС, със съдебен адрес : гр. Перник, АДРЕС, чрез адв. Б. Б., сумата от от **2 695,66 лв** (две хиляди шестстотин деветдесет и пет лева и шестдесет и шест стотинки), представляващи *обезщетение по чл.224,ал.1 КТ* за неизползван годишен платен отпуск от общо 60 дни за 2019г. и за 2020г. по трудовото правоотношение между страните , възникнало от трудов договор, сключен на 19.01.2018г. , прекратен на 18.01.2021г., заедно със *законовата лихва върху главницата, считано от датата на предявяването на заявлението по чл.410 ГПК- 09.04.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по заповедното гр.д. № 20022/2021г. по описа на СРС,68 състав.*

ОСЪЖДА „**ФИРМА**”ЕООД, ЕИК: *****, гр.София, район „АДРЕС, със съдебен адрес : град София, АДРЕС, чрез адв. С. Д., **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат **Б. Б. Б.**, гр. Перник, АДРЕС, следните суми: **500 лв** (петстотин лева), представляваща *адвокатско възнаграждение*, определено по реда на **чл.38,ал.2 ЗА във връзка с чл.78,ал.1 ГПК** в качеството му на пълномощник на ищцата **Р. А. Ц.** по исковото гр.д. № 58887/2021г. по описа на СРС, 68 състав, и **500 лв** (петстотин лева), представляваща *адвокатско възнаграждение*, определено по реда на **чл.38,ал.2 ЗА във връзка с чл.78,ал.1 ГПК** в качеството му на пълномощник на заявителката **Р. А. Ц.** по заповедното гр.д. № 20022/2021г. по описа на СРС, 68 състав.

ОСЪЖДА „**ФИРМА**”ЕООД, ЕИК: *****, гр.София, район „АДРЕС, със съдебен адрес : град София, АДРЕС, чрез адв. С. Д., **ДА ЗАПЛАТИ** на основание **чл.78,ал.6ГПК по сметка на СОФИЙСКИЯ РАЙОНЕН СЪД** следните суми : **107,83 лв** (сто и седем лева и осемдесет и три стотинки), представляваща дължимата *държавна такса* за уважения иск по исковото гр.д. № 58887/2021г. по описа на СРС, 68 състав; **170 лв** (сто и седемдесет лева), представляващи платеното от бюджета на съда *възнаграждение за вещното лице* по съдебно-счетоводната експертиза по делото по исковото гр.д. № 58887/2021г. по описа на СРС, 68 състав , и **53,91 лв** (петдесет и три лева и деветдесет и една стотинки), представляващи дължимата *държавна такса* за предявяването на уваженото заявление по чл.410 ГПК по заповедното гр.д. № 20022/2021г. по описа на СРС, 68 състав, от плащането на които ищцата е била освободена по чл.359 КТ.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред СГС в двуседмичен срок от връчването на съобщението до всяка от страните с преписа от решението (чл.259,ал.1 ГПК във връзка с чл.7,ал.2 ГПК).

Съдия при Софийски районен съд: _____